

РЕШЕНИЕ

№ 1596

гр. София, 05.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12162** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.
Образувано е по исковата молба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. Р. Г. против Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. Предявен е осъдителен иск за заплащане на обезщетение в размер на 440 /четиристотин и четиридесет/ лева за претърпени имуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Исковата претенция се основава на отмяна на наказателно постановление № 42-0001652/13.09.2016 г., издаденото от Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С.. Претърпените имуществени вреди представляват разходи по заплатено адвокатско възнаграждение за съдействие и процесуално представителство в производството по обжалване на наказателното постановление пред Софийски районен съд. Моли съда да постанови осъдително решение против Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. Претендира присъждане на разноски и адвокатско възнаграждение по настоящото дело.
Ответната страна Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ в депозирания по делото писмен отговор възразява срещу предявената искова претенция, тъй като намира, че липсва причинно следствена връзка между тях и отмененото наказателно постановление. Прави възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК относно претендирания размер на адвокатското възнаграждение в настоящото

съдебно производство.

Прокурорът от Софийската градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

С наказателно постановление № 42-0001652/13.09.2016 г., издаденото от Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С., на основание чл. 98, ал. 4, т. 1 от Закона за автомобилните превози, на [фирма] е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 14, ал. 1 от наредба № 41 от 04.08.2008 г. на Министерството на транспорта.

По жалба на санкционираното търговско дружество против посоченото наказателно постановление пред Софийски районен съд е образувано н.а.х. дело №19459/2016 г. С решение № 42405 от 21.02.2017 г. съдът е отменил изцяло като незаконосъобразно наказателно постановление № 42-0001652/13.09.2016 г., издаденото от Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С.. Видно от отбелязването, това решение е влязло в сила на 22.03.2017 г.

Като доказателство по настоящото дело е прието за послужване н.а.х.д. № 19459/2016 г. по описа на Софийски районен съд. В кориците на това дело е приложено пълномощно, по силата на което К. Р. Г. в качеството му на управител на търговското дружество [фирма] е упълномощил адв. Д. И. и адв. Д. П. да го представляват пред Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ и други подробно изброени органи и организации. Видно от протокола от проведените на 12.12.2016 г. и на 13.02.2017 г. съдебни заседания, търговското дружество е представлявано от адв. П. с пълномощно по делото. В кориците на нахд № 9459/2016г. по описа на Софийския районен съд е приложен и договор за правна защита и съдействие сключен между ищеца и представляващите го адвокати. Предметът на договора е представителство и защита по н.а.х.д. № 19459/2016 г. по описа на Софийски районен съд. Договореното възнаграждение е в размер на 440 лв. платимо в брой при подписване на договора, като в същият изрично е отразено, че договорената сума е платена в брой в пълен размер.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковите за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на чл. 204 от АПК, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, т.е. изисква се предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай, настоящият състав намира предявените иски за обезвреда за допустими, доколкото същите произтичат от отменен властнически акт. Въпросът дали актът /наказателно постановление/, от който се претендира настъпването на вредите е основание за търсене на обезщетение по реда на ЗОДОВ, е въпрос по съществуването на спора.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая наказателното постановление е издадено от Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С., поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, която съгласно чл. 2, ал. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ е юридическо лице.

Въз основа на установеното по делото от фактическа страна, съобразно приложимите правни норми, разгледана по същество исковата молба е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В настоящия случай претенциите за обезвреда произтичат от наказателно постановление № 42-0001652/13.09.2016 г., издаденото от Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С., отменено с решение № 42405 от 21.02.2017 г., постановено по нахд № 19459/2016 г. по описа на Софийския районен съд, влязло в сила на 22.03.2017 г. Въз основа на мотивите изложени по т. 1 от ТП № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд следва да се приеме, че наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност и в този смисъл същият представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателно правни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Незаконосъобразността на властническият акт наказателно постановление № 42-0001652/13.09.2016 г., издаденото от Главен инспектор в Областен отдел

„Автомобилна администрация“ - С., от чиято отмяна ищецът черпи претенцията си за обезвреда, е установена с влязло в сила на 22.03.2017 г. решение № 42405 от 21.02.2017 г., постановено по нахд № 19459/2016 г. по описа на Софийския районен съд.

Следващата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е наличието на вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени или неимуществени/. В случая тази предпоставка същото е налице, доколкото имуществената сфера на ищеца се е намалила със сумата, заплатена като адвокатски хонорар в производството по обжалване на властническия акт (наказателно постановление). Размерът на претърпените вреди е доказан. Извършеното плащане се доказва от представеното по делото заверено копие на Договор за правна защита и съдействие, който не е оспорен от ответника. Съгласно мотивите на решение, постановено по тълк. дело № 1/2017 на Върховния административен съд, делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. Представените с исковата молба доказателства за размера на уговорената за процесуално представителство сума и за нейното плащане, не са оспорени като частни документи, не са оборени, поради което се ползват с доказателствената сила по закон /в този смисъл Решение № 8991 от 10.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11464/2015 г./. Доколкото в съдебното производство по обжалване на наказателното постановление разноски не се присъждат, няма пречка доказателствата за заплатено адвокатско възнаграждение да бъдат представени едва в производството по чл. 203 от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, какъвто е настоящия случай. Достатъчно е да са налице доказателства за надлежното упълномощаване на адвокат за съдействие и процесуално представителство в производството по обжалване на наказателното постановление. Представянето на доказателства за заплатено възнаграждение за адвокат в производството по обжалване на наказателното постановление, би имало значение за определяне на достоверната дата на договора, в случай на евентуално оспорване на същия в производството по ЗОДОВ. В случая от доказателствата по делото се установява, че адв. П. е упълномощена с изрично пълномощно от ищеца да го представлява и защитават по нахд № 19459/2016 г. по описа на Софийския районен съд. Ответникът не оспорва представения договор за правна защита и съдействие, въз основа на които се претендират вредите. В договора е посочено, че договорената сума са възнаграждение е в размер на 440 лева и е заплатена в брой при подписването на договора. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждение и в договора е описан начинът на плащане. Когато плащането на адвокатското възнаграждение е по банков път, се представят доказателства за извършеното плащане, а когато е в брой - вписването за направеното плащане в брой в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В процесния случай, ответникът, който е лице извън облигационното правоотношение между адвоката и неговия доверител, не е оспорил своевременно договора за правна защита и съдействие, който се явява и доказателство за извършеното плащане. В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав

намира за доказано настъпването на вредоносен резултат под формата на имуществени вреди в правната сфера на ищеца в претендирания размер.

По отношение на третата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да се има предвид, че законодателят не предвижда ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на наказателните постановления по реда на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Съгласно Тълкувателно решение №2/2009г. на Върховния административен съд (ВАС) в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноски от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ. Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира за основателна и доказана исковата претенция за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от незаконосъобразен властнически акт - наказателно постановление в размер на 440 /четиристотин и четиридесет/ лева, представляващи заплатени разноски за процесуално представителство.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски. Претендираните разноски, съобразно приложения по делото списък по чл. 80 от ГПК са в размер на 325 лева, от които държавна такса в размер на 25 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 300 (триста) лева, платено в брой при подписване на договор за правна защита и съдействие.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. Р. Г. сумата от 440 (четиристотин и четиридесет) лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. Р. Г. разноски по делото в размер на 325 (триста двадесет и пет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: